

ТЮРЕМНІ СОНЕТИ

I

Се дім плачу, і смутку, і зітхання,
Гніздо грижі, і зопсуття, і муки!
Хто тут ввійшов, зціпи і зуби й руки,
Спини думки, і речі, і бажання!

Кукіль тут полють з жита, видається,
Та рівночасно свіжий засівають;
По параграфам правду виміряють,
Але неправда і без міри ллється.

Тут стережуть основ, але основу
Усіх основ — людського серця мову,
І волю, й думку зневажують, як дрантя.

Ви, що, попавши в западню ту, хтіли
Найти в ній людський змісл і людські ціли,—
Lasciate ogni speranza ¹,— мовив Данте.

19 сент[ября] 1889